

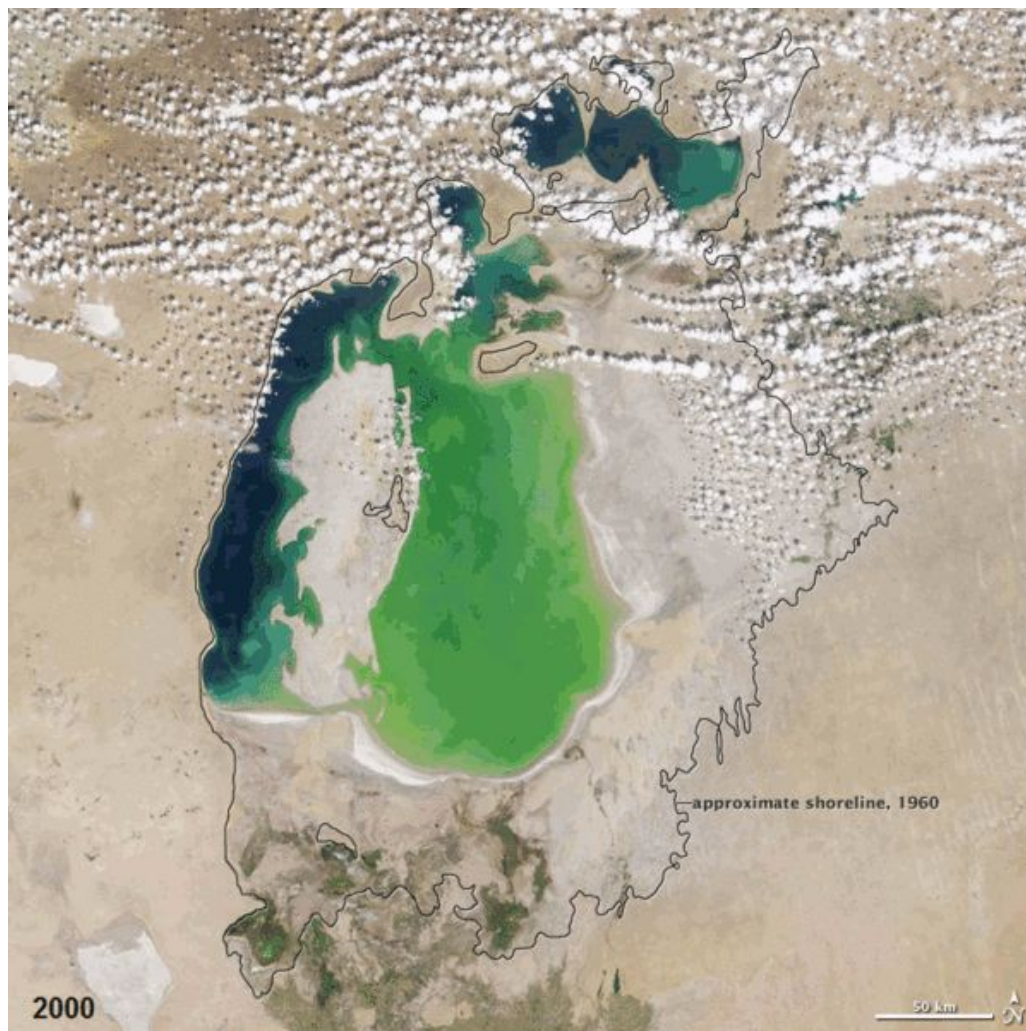
Біорізноманіття – основа здорової екології

Біорізноманіття – це міра кількості, різноманітності і мінливості форм живих організмів. Вона включає в себе різноманіття у рамках виду, різноманіття видів та екосистем. Вивчення біорізноманіття також включає спостереження за його змінами в просторі і часі.

Ресурси екосистеми – це блага, які люди отримують від довкілля.

Зберегти красу
світу

zentropa.net

1. Збереження біорізноманіття у природних середовищах існування (in-situ);
2. Збереження біорізноманіття у спеціальних центрах (ex-situ);
3. Екологічно-збалансоване використання компонентів біорізноманіття;
4. Дослідження та науково-експертна підтримка;
5. Екологічна освіта, підвищення кваліфікації та обізнаності суспільства;
6. Оцінка та зменшення рівнів негативних впливів на біорізноманіття;
7. Загальні заходи щодо збереження і невиснажливого використання біорізноманіття;
8. Міжнародне співробітництво.

Самостійні ієрархії

популяційно - видовий
рівень представлений
організмами,
субпопуляціями,
популяціями та видами, у
тому числі різноманіттям
популяцій, форм,
географічних рас та
підвидів;

екосистемний рівень
представлений
угрупованнями організмів,
в тому числі різноманіттям
життєвих форм та їх
взаємовідношень,
екосистем, включаючи
різноманітність видів,
популяцій, угруповань і
біотопів, біомів з
різноманіттям екосистем.

Основними засобами збереження біорізноманіття

- Є:
- 1) збереження рідкісних і таких, що перебувають під загрозою зникнення, популяцій диких і домашніх тварин у спеціальних центрах, фермах, генофондних господарствах;
 - 2) створення та підтримка діяльності спеціальних центрів збереження видів рослин, включаючи культурні види;
 - 3) забезпечення обміну генетичним матеріалом між спеціальними центрами;
 - 4) штучне відтворення природних популяцій з метою відтворення видів, що перебувають під загрозою зникнення;

Завдання щодо збереження біорізноманітності входять до глобальної концепції стратегії й тактики виживання людства. Це:

- **планування й збалансоване використання земельних ресурсів;**
- **боротьба зі зменшенням площі лісів;**
- **невиснажливе використання природних екосистем;**
- **невиснажливе ведення сільського господарства;**
- **зниження рівня техногенних забруднень води, ґрунту й повітря;**
- **раціональне використання ресурсів моря та ін.**

Проте є й система специфічних заходів захисту. Це, передусім, заповідна справа та біоконсервація.

Заповідна справа –це теорія й практика організації та збереження заповідних територій різних регіонів.

До природно-заповідного фонду України належать:

- природні території та об'єкти – природні заповідники, біосферні заповідники, національні природні парки, заказники тощо.

**ШАЦЬКІІ
НАЦІОНАЛЬНІІ
ПРІРОДНІІ
ПАРК**

Карпатський національний парк

Асканія-Нова

Національний природний парк "Сколівські Бескиди"

- штучно створені об'єкти – ботанічні сади, дендрологічні парки, зоологічні парки тощо.

Сучасні екологічні спостереження і оцінки показують, що збереження генофонду будь-якого регіону можливе за умови 10-15% заповідності його площі. Нарощування кількості заповідних об'єктів не є самоціллю й особливого ефекту не дасть. Необхідно цілеспрямовано формувати екологічні мережі, в яких заповідні території виконуватимуть функції основних структурних елементів.

Національна екологічна мережа України

Національна екологічна мережа України

